

ISBN 978 90 00 40460 5
ISBN 978 90 00 40461 2 (e-book)
NUR 343

© Nederlandse vertaling Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.loveandlorebooks.nl

Oorspronkelijke titel: *Full Throttle*
Oorspronkelijke uitgave: © 2026, Dell, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Tekst: J.K. MacLaren
Vertaling: Sabine Mutsaers
Omslagillustratie: Dana Lédl
Omslagontwerp: Sarah Horgan en Saskia Janssen
Zetwerk binnenwerk: Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn ouders, die dat racewagenbed
voor me hebben gekocht

HOOFDSTUK 1

Eerste verliezer

VAN ALLES WAAR Dominic spijt van had, stonden de oesters bovenaan zijn lijst. Niet omdat schelpdieren eten in een stad ver van de zee vragen om problemen was, al was dat wel zo, maar omdat hij vrijwel zeker op het punt stond dood te gaan. En oesters stonden wel in zijn top tien van laatste maaltijden, maar niet hoger dan op nummer acht of zo. Ergens tussen een steak en een cheeseburger met te weinig augurk.

Hij kneep in het stuur. De regen geselde zijn voorruit als zilveren kogels, het geluid weergalmde als gewerschoten. De menigte was een aquarel van wazige gezichten. Verderop gleed een gele wagen slippend van de baan, en Dominic week uit om de achterkant niet te rammen. Zijn nek was klam van het zweet.

Zijn boordradio ruiste. 'Hoe is het met de wagen?'

'Goed,' zei Dominic vriendelijk. 'Je krijgt de groeten.'

'Hastings.'

Jeremiah, zijn race-ingenieur, klonk gestrest. De oudere man masseerde zijn slapen, tikte met zijn voet of rookte een sigaret. Waarschijnlijk een combinatie daarvan. Jeremiah kon die dingen alle drie tegelijk, had Dominic gezien. Hij was een man van vele talenten.

'Veel overstuur,' zei Dominic wat serieuzer. 'Ik kan niet veel zien.'

Dat was een understatement. Hij zag verdomme geen hand voor ogen. Las Vegas was een waas van rode lichten dat als een klodder verf langs zijn voorruit omlaagdrupte, en dat was heel jammer; Vegas was een van de weinige circuits die door de stad liepen, en hij had graag Caesar's Palace willen zien. Wie verwachtte er nou onweer in december? Uitgerekend tijdens de laatste race van het seizoen?

Niemand.

De helft van de coureurs was uitgevallen. De negen teams hadden het zwaar.

'Rustig aan in de bochten,' raadde Jeremiah hem aan. 'Houd de banden in de gaten.'

Dominic kneepte in het stuur. De banden hadden het twee rondes geleden al begeven; hij had net zo goed op boenwas kunnen rijden. Hij wenste, niet voor het eerst, dat de laatste race gehouden was in Abu Dhabi, zoals andere jaren. Want weet je wat Abu Dhabi niet had? Regen. Helaas had de stad ook geen krankzinnige bedragen aan sponsorgeld en was er geen Amerikaans popidool dat bereid was zijn of haar pensioen even te onderbreken om het volkslied te komen zingen, dus vandaar.

'Waar zitten we?' vroeg Dominic.

'P3,' antwoordde Jeremiah.

Hij gleed een bocht in. 'Wie ligt er voor me?'

'Capulet.'

Hij trok een grimas. Typisch. Zijn teamgenoot was irritant relaxed, maar er waren drie dingen waar Cap snel in was: racen, eten en een schoen uit de bek van zijn hond wrikken. Maar Cap had vanochtend problemen gehad met zijn banden, dus had Dom verwacht dat hij trager zou zijn. Of misschien had Cap dat van die banden alleen maar beweerd. Bij hem wist je het nooit.

'En vóór hem?' vroeg Dominic.

Jeremiah zweeg even. 'Sinclair.'

Dominic knarsetandde. Anthony fucking Sinclair. Hij had het kunnen weten. Hoe moeilijk hij het ook vond om toe te geven, Sinclair was een behoorlijk goede coureur. Hij was bovendien een Engelse lord die afkomstig was van een wijnimperium en zonder enige ironie dingen als *jolly good* zei, maar ja, over smaak viel niet te twisten.

‘Hoe ver lig ik achter hem?’ vroeg Dominic.

‘Ongeveer een seconde.’ Weer een korte stilte. Jeremiah zat duidelijk te roken. ‘Maar Cap slipt veel.’

Dominic racete een bocht door, zijn knokkels wit op het stuur. Kon hij Cap de volgende ronde inhalen? Waarschijnlijk wel. Sinclair was lastiger, maar als het hem zou lukken, zou hij het kampioenschap binnenhalen. Een vuur brandde in zijn borstkas.

‘Ik kan ze hebben,’ zei hij.

Jeremiah klonk behoedzaam. ‘Als je maar uitkijkt. We kunnen ons niet veroorloven dat Cap nu uitvalt.’ De verbinding kraakte. ‘Wacht even, je vader wil je spreken.’

‘Dominic?’ klonk een stem.

Dominic gaf plankgas op een recht stuk. ‘Hoi pap, leuk dat je je ook even meldt.’

Vance Hastings meldde zich altijd. Dominics vader was nu tien jaar eigenaar van Duro Stallion, en Dom reed de helft van die tijd voor het team. Schaamteloos nepotisme natuurlijk, maar op betere dagen stond Dom zichzelf toe te denken dat hij het had verdiend. ’s Morgens vroeg *hill sprints*. Elk weekend op het circuit. Een loodzwaar dieet, non-stop, al sinds hij zes jaar was. Sommige kinderen speelden met kneedbaar slijm Silly Putty, Dominic had met een snoerloze boormachine gespeeld.

Zijn vader pushte hem om beter te worden. Constant.

En nu, dacht Dominic opgelucht, zou dat eindelijk zijn vruchten afwerpen.

‘Je ligt één baanronde achter,’ zei Vance. ‘Blijf gefocust.’

Dominic nam een scherpe bocht. ‘Begrepen.’

‘We gaan dit winnen.’ Het klonk als een bevel. ‘Denk erom, als je niet eerste bent...’

‘Dan ben je laatste,’ maakte Dominic de zin af. ‘Ik weet het.’

Hij ramde zijn voet op het gaspedaal. De wagen slipte en hij vloekte. De FIA was verdomme knettergek om de race niet af te blazen, de omstandigheden waren meer dan gevaarlijk. Maar het was de laatste race van het seizoen, en het kwam allemaal op vandaag aan.

Duro Stallion versus Hydra Auto.

Dominic Hastings versus Anthony Sinclair.

Niemand wilde dit afblazen. Niet voordat de geblokte vlag had gezwaaid.

De nevel stoof over zijn dashboard. Hij kon nog net de rode gloed van Caps lichten onderscheiden, al had dat evengoed een eenogig zeemonster kunnen zijn. Zijn wagen reed min of meer onder water.

‘Afstand?’ vroeg Dominic.

Jeremiah klonk gespannen. ‘Minder dan een seconde.’

‘We kunnen dit winnen, Jer.’

Jeremiah zuchtte. ‘Let jij nou maar op de weg.’

‘Als ik win,’ zei Dominic, ‘laat je dan mijn naam op je arm tatoeëren?’

Zijn race-ingenieur klonk zwaar geïrriteerd. ‘Hastings.’

‘Nou?’

‘Als jij voor ons het kampioenschap binnenhaalt,’ zei Jeremiah op gespannen toon, ‘dan neem ik een tattoo van die hele kop van je. Nou goed?’

Dominic grijnsde. ‘Krijg je spijt van.’

Hij denderde een bocht in en stuurde maar een klein beetje bij, de regen vertienvoudigde elke beweging. Hij zoefde langs Cap, die naar hem zwaaide of liefdevol zijn middelvinger opstak. Onmogelijk te zien welke van de twee het was, in deze omstandigheden.

‘P2,’ zei Jeremiah.

Dominic kneep in het stuur. Hij had al meerdere rondes lang geen gevoel meer in zijn vingers, en zijn adem schuurde in zijn longen. Bij elke hobbel rammelden zijn tanden. Een van zijn coaches had rijden in de regen ooit beschreven als geblinddoekt rijden. Maar dat klopte niet; het was eerder alsof je probeerde een ruimteschip door een cluster kometen te sturen. Blind, terwijl het ruimteschip ook nog eens in brand stond.

Verderop doemden Sinclairs remlichten op. Het waren twee granaatappels die hem lokten, zo dichtbij maar toch net buiten bereik, en Dominic moest denken aan een verhaal dat zijn moeder vroeger voorlas: *Le Supplice de Tantale*. De tantaluskwelling. En man die eeuwig naar een vrucht reikte, maar die nooit te pakken kreeg.

Zijn bevroren vingers verstarden op het stuur.

‘Het is het risico niet waard,’ zei Jeremiah, vooruitlopend op zijn volgende gedachte. ‘Wacht met inhalen tot het rechte stuk.’

Dominics hart klopte in zijn keel. ‘Ik wil het nu proberen.’

Zo’n inhaalmanoeuvre zou hij nooit hebben geriskeerd bij Cap, maar bij Sinclair waagde hij het erop.

Jeremiah zuchtte. ‘Hastings...’

Dominic hoorde de terughoudendheid in Jeremiah’s stem. Sinclairs achterlichten kwamen dichterbij, knipperend als vuurvliegjes in het donker.

‘Kom op,’ zei Dominic. ‘Eén poging.’

Jeremiah zuchtte. ‘Je graaft je eigen graf, maar vooruit.’

Er raasde een triomfantelijk gevoel door Dominic heen. ‘Bedankt.’

Hij trapte het gaspedaal diep in. De wagen schoot naar voren. Een witte nevel belaagde hem en hij haalde diep adem terwijl hij de wagen de bocht in stuurde. Binnendoor of buitenom? Hij probeerde in te schatten welke kant Sinclair op zou gaan.

Toen sloeg Dominic toe.

Hij schoot voorbij Sinclair, en het publiek brulde. Sommigen

juichten, anderen jouwden hem uit. Niet dat het wat uitmaakte; de adrenaline gierde door zijn lijf. Zijn radio kwam krakend tot leven.

‘Dat is P1. Verdomd goed gedaan, man. Top.’ Jeremiah was met een toetsenbord in de weer, waarschijnlijk om te checken of hij zou gaan spinnen en het niet zou overleven. ‘Nog een halve ronde. En vanaf hier heb je vrij baan, dus probeer een beetje afstand te creëren.’

‘Yep.’

Er klapte iets tegen de achterkant van zijn auto.

Dominic vloekte en tastte blindelings naar het stuur. Een kleurenexplosie: rood, groen, blauw... Eén angstaanjagend moment vroeg hij zich af of dit het was – of er live op televisie een einde zou komen aan zijn ruggengraat en zijn carrière – en toen viel de wagen stil. Hij was op de baan gebleven, besepte hij opgelucht, hij had alleen gespind. Sinclair zoefde voorbij, en Dominic voelde een enorme woede toen hij zijn wagen weer in de versnelling ramde. Typisch fucking Sinclair. Hij was net een kind in de zandbak; als hij niet de grootste toren kon bouwen, sloeg hij de jouwe kapot.

‘Zag je dat?’

‘Ik zag het,’ zei Jeremiah.

Het stuur sneed in Dominics vingers. ‘Waar is die gast mee bezig?’

‘De racestewards onderzoeken het.’

Het bloed gonsde in zijn oren. ‘Hij moet de positie teruggeven.’

‘Concentreer je nou maar op het rijden, Hasting.’

Dominic knarsetandde. *Wees maar niet bang.*

Hij gaf gas tot de wagen trilde. Hij had seconden verloren, kostbare seconden, maar Sinclairs achterlichten waren weer in zicht. Mooi. Anthony Sinclair zou spijt krijgen dat hij ooit aan deze sport begonnen was.

Dominic kwam nog dichterbij. Zijn radio kraakte.

‘Voorzichtig,’ waarschuwde Jeremiah.

Dominic negeerde hem, stuwde de wagen voort. Harder. Hij kwam nu op gelijke hoogte met Sinclair, zo dichtbij dat zijn neus de andere auto had kunnen kussen. Ze raasden over een recht stuk. In de verte doemde de geblokte vlag op en het publiek brulde terwijl ze op de finishlijn af stoven.

Hij week uit naar links. Sinclair blokkeerde hem.

Hij week uit naar rechts.

Sinclair blokkeerde hem weer.

Een blinde woede vulde hem. Fuck, hoe moest hij Sinclair inhalen als die lul geen millimeter toegaf? De finishlijn kwam razendsnel dichterbij.

Vijftig meter.

Twintig.

Dominic zwenkte naar de muur. Zijn hart bonsde tegen zijn borstbeen, zo hard dat het pijn deed.

Oké.

Wilde Sinclair hem niet de ruimte geven?

Dan zou hij wel ruimte máken.

Dominic denderde op de muur af. Jeremiah's stem was nu een diepe brul.

‘Hastings!’

Het geluid van knerpend metaal. Dominic deed zijn ogen dicht. De wagen stootte een hoog gejammer uit. Er kwamen vonken van rechts, als exploderende sterren. Het metalen frame van de wagen schudde toen hij de muur raakte en hij tolde, tolde; de wereld was een kindercarrousel van kleuren. Zijn kaken klapten op elkaar. Hij ging dood en het zou allemaal voor niks zijn geweest, en zijn laatste maaltijd waren die verdomde oesters, die maar matig hadden gesmaakt...

Zijn wagen schoot naar voren.

De geblokte vlag zwaaide.